

Bestræbelser for at faa gennemført Udgiftsbesparelser. Det var naturligvis under Forudsætning af, at man vilde fortsætte saadanne Bestræbelser, at vi budgetterede Underskuddet lavere i 1927—28. Efter den økonomiske Situation, vi er inde i, vilde jeg være klar over, at Indtægterne ikke vilde kunne holde, de vilde have givet efter, men for saa vidt man havde kunnet regne, at Indtægterne kunde have holdt sig, vilde der have været en udmærket Linie i disse Tal. Naar man saa imidlertid nedsætter Banernes Takster med ca. 15 Mill. Kr., forsvinder Linien fuldkommen, saa gaar man over i et andet Spor, og man har jo ogsaa Lov til at skifte Spor indenfor dette Ministerium — maaske har man særlig Tilladelse til at gøre det her.

Den højtærede Trafikminister sagde, at vi ikke havde gjort noget for at sætte Udgifterne ned, navnlig havde vi ikke afskediget tilstrækkelig mange Folk. Nej, paa det Punkt var vi forsigtige. Under det socialdemokratiske Ministerium var der ingen Tilgang, den blev holdt tilbage, men i Tider, hvor Arbejdsløsheden er stor, mener vi ikke, det er samfundsmæssigt forsvarligt at afskedige Folk og styrte dem ud i Arbejdsløshed, derfor holdt vi igen. Det gør man ikke nu, nu mener man, det er forsvarligt at forøge de arbejdsløses Antal. Men jeg er ikke sikker paa, at det for Samfundet som Helhed er nogen Fordel. Det kan maaske give Statsbanernes Regnskab en Fordel — det nægter jeg ikke —, men der er andre Konti i Samfundets økonomiske Regnskab, og der er det ikke sikkert, at det medfører nogen Fordel, hvis vi var i Stand til at stille alle Konti ved Siden af hinanden og se, hvorledes det samlede Resultat vilde blive. Det er en Forskel, jeg ærligt indrømmer, der er mellem det Synspunkt, vi anvender paa Udgiftsbegrænsninger, og det Synspunkt, der anlægges nu.

Til den højtærede Finansminister skal jeg kun gøre ganske faa Bemærkninger. Han sagde, at der allerede var sørget for de smaa Skatteydere, derfor kunde man ikke gøre stort mere for dem. Nej, der kan ikke gøres synderligt for de smaa Skatteydere ved Nedsættelse af Indkomst- og Formueskatten, derfor er en Nedsættelse af denne Skat ogsaa ganske uegnet til at komme disse Folk til Hjælp; det er et forkert valgt Middel, naar man selv indrømmer, at de ikke faar noget af den, de betaler saa lille Skat i Forvejen, at en procentvis Nedsættelse betyder saa lidt. Man maa søge andre Veje for at komme dem

til Hjælp; det er netop det Synspunkt, vi anlægger: at det er et ganske uegnet System til at komme disse Mennesker til Hjælp i deres Erhvervsvanskeligheder. Det skal ogsaa nok vise sig, at naar Husmændene og Gaardmændene faar denne Skatnedsættelse og opdager, hvor meget det drejer sig om, bliver de klar over, at det ikke er noget, som kan hjælpe dem. Men det, de ventede, og det, der var lovet dem, var noget, som kunde hjælpe dem i deres Erhvervsvanskeligheder.

Naar den højtærede Minister sagde, at jeg gjorde mig unødige Bekymringer om, hvor Pengene skulde komme fra, skal jeg bemærke, at det er den højtærede Minister, som skal skaffe Pengene, det behøver jeg i og for sig ikke at beskæftige mig med. Men jeg har taget de Tal, som staar paa Finansloven og Tillægsbevillingsloven fra i Fjor, og jeg har tilladt mig at gøre Regnskabet 5 Mill. Kr. bedre end det samlede Resultat. Finansministeren siger, at det kan blive nogle Mill. Kr. bedre, end jeg antog, men der er dog en vis Grænse i saa Henseende, og jeg maa da bede den højtærede Finansminister være enig med mig i, at den økonomiske Evne ikke kan afgøres efter en Kassebeholdning, opgjort paa en ganske bestemt Dag, den maa afgøres efter, hvorledes Aarsregnskabet stiller sig med Hensyn til Forbrug eller Ikke-Forbrug af Penge. Det, man maa holde sig til, er Finansloven og Tillægsbevillingsloven, som de giver sig Udslag paa Regnskabet. Og efter hvad der foreligger her, gaar jeg ud fra, at Regnskabet vil vise, at der nogenlunde er brugt saa stor en Del af Kassebeholdningen, som der var til Stede, og at der derfor ikke derfra vil være Penge til Skatteeftergivelse. De maa altsaa tages af, hvad der kan fremkomme af indeværende Finansaar, og det er, saa vidt jeg kan se, af en saadan Art, at der maa laanes en halv Snes Millioner Kroner mere end ellers for at faa Raad til at dele disse Skatter ud. Efter min Mening deles de nemlig ud paa Førskud; man skulde vente dermed, indtil man havde indkasseret alle Nedskaeringens Resultater. Men det kan man formentlig ikke, og derfor har jeg ment, at det har Karakteren af en Gave til de Konservative, som ikke kan vente længere.

Piper: Det ærede Medlem for 3die Kreds (Maegaard) mente, han havde faaet bekræftet, at vi var eller havde været lunkne i Arbejdet paa at gennemføre de Besparelser i Statshusholdningen, som